

РЕШЕНИЕ

№ 22996

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11037** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Б. П. Б. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221921006809-091-001 от 15.07.2022 г. издаден от К. М. – орган, възложил ревизията и З. Н. – ръководител на ревизията - органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция по приходите (ТД на НАП) – С., в частта, с която е потвърден с Решение № 1788 от 14.11.2022 г. на заместник директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ („ОДОП“) при Централно управление на Национална агенция по приходите (ЦУ на НАП), оправомощен със Заповед № ЗЦУ-1891 от 21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. С потвърдената част на оспорения Ревизионен акт са установени допълнително задължения за годишен и авансов данък по Закона за данък върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) на едноличен търговец (ЕТ) за данъчни периоди 2018 г. и 2019 г. с общ размер от 2 820,02 лева и лихви за забава в размер на 961,56 лева, вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и 2019 г. с общ размер 2 496,00 лева и лихви за забава с общ размер - 821,18 лева и вноски за държавно обществено осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и 2019 г. с общ размер на 7 508,16 лева и лихви за забава в размер на 2 495,40 лева.

Изложени са съображения за необоснованост и незаконосъобразност на Ревизионния акт в обжалваните части. Оспорва се наличието на основанията по чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. Сочи се необосновано и избирателно ползване на

декларирани от жалбоподателя данни за разполагаеми средства в началото и в края на всеки от ревизираните периоди. Застъпено е становище за нарушение на принципа за обективност при прилагане на разпоредбите на чл. 26, ал. 7 и чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ. Твърди се и противоречие с материално правни норми при облагане на декларираните доходи от строителни услуги извършени с личен труд през 2018 г. Изложени са аргументи и за допуснато нарушение на принципа на оправданите правни очаквания и нормативно установения ред при облагане на доходите от извън трудови правоотношения. Оспорват се установените задължения за задължителни осигурителни вноски за данъчен период 2018 г. В този аспект, се сочи, че осъществяваната дейност от жалбоподателя не е сред включените в основанията по чл. 4, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и по чл. 1, ал. 5 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица. Отчитайки измененията в нормативната уредба със Закона за бюджета на ДОО за 2019 г. (ДВ, бр. 102, 11.12.2018 г.) е застъпено становище, че задължението за самоосигуряване при осъществявана търговска дейност е въведено нормативно в началото на 2019 г. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на Ревизионния акт в частта, с която е потвърден с Решението на зам. директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

Жалбоподателят не участва лично в съдебното заседание. Процесуалният му представител поддържа направеното искане в жалбата и подробните аргументи, с които е обосновано. Поставя акцент на липсата на доказателства, установяващи осъществявана търговска дейност през ревизираните периоди. Оспорва аргументите, с които е обосновано наличието на основания за прилагане на особения ред по чл. 122 от ДОПК при определяне на данъчната основа и размера на данъчните задължения. Подробни аргументи относно противоречието с материалния закон при определяне на допълнителните задължения за задължителни осигуровки са изложени в представените писмени бележки (л. 388 – л. 392). Претендират се разноси, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Процесуалният представител на ответника оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна и недоказана. Поддържа изцяло подробните съображения, с които е мотивирано Решението на зам. директора на дирекция „ОДОП“. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е взела становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 160 от ДОПК, прие за установено от фактическа и правна страна :

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221921006809-020-001 от 03.12.2021 г. (л. 29 – л. 30). Въпреки, че не е приложен документ – разписка и/или удостоверение за връчване на ЗВР в Ревизионния доклад е отразено, че Заповедта за възлагане на ревизията, както и Заповедите за изменение на ЗВР са връчвани електронно, по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК. Посочена е дата на връчване на ЗВР – 09.12.2021 г. (стр. 4 от РД 1.1.1 ЗВР - л. 39-гръб от делото).

Заповедта за възлагане ревизията е издадена от К. Г. М. – началник на сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – [населено

място] с делегирани правомощия по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, със Заповед на директора на ТД на НАП – С. № РД-01-128 от 18.02.2020 г. (л. 27 - л. 28).

Ревизията е възложена на органи по приходите при ТД на НАП – С. с ръководител главен инспектор по приходите З. Т. Н. и е с обхват - задължения по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2019 г. и задължения по ЗДДС за данъчни периоди 26.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

Със Заповеди за изменение на заповедта за възлагане на ревизия (ЗИЗВР), издадени от органа, възложил ревизията

№ Р-22221921006809-020-002 от 01.02.2022 г. (л. 31), връчена в деня на издаването ѝ - 01.02.2022 г. (л. 32),

№ Р-22221921006809-020-003 от 04.03.2022 г. (л. 33 – л. 34), връчена на 05.03.2022 г. (л. 35),

№ Р-22221921006809-020-004 от 04.04.2022 г. (л. 36), връчена на 05.04.2022 г. (л. 37) е удължаван срока на ревизията до 09.05.2022 г., а с последните две е променен и разширен и нейният обхват.

Със ЗИЗВР № Р-22221921006809-020-003 от 04.03.2022 г. в предмета на ревизионното производство са включени и задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за данъчни периоди 01.01.2017 г. – 31.12.2019 г. като са отпадали задълженията по ЗДДС за данъчни периоди 26.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

Със ЗИЗВР № Р-22221921006809-020-004 от 04.04.2022 г. в предмета на ревизията са включени и задълженията за данък обществено осигуряване (ДОО) за самоосигуряващи се и за здравно осигуряване (ЗО) за самоосигуряващи се за данъчни периоди 01.01.2017 г. – 31.12.2019 г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад (РД) № Р-22221921006809-092-001 от 18.05.2022 г. (л. 38 – л. 69), връчен електронно на 18.05.2022 г. заедно с приложените към него документи (л. 69-гръб).

В удължения срок по чл. 117, ал. 5 от ДОПК (Искане, вх. № 59-00-256#4 - л. 124) е депозирано Възражение вх. № 59-00-256#5 от 01.07.2022 г. (л. 121 – л. 122), прието за неоснователно в мотивите на РА № Р-22221921006809-091-001 от 15.07.2022 г. (л. 70 – л. 75), издаден от органа, възложил ревизията К. М. и от ръководителя на ревизионния екип З. Н.. Посочено е, че всички годни доказателства и доказателствени средства са били подложени на обективен и законосъобразен анализ, и въз основа на тях са направени както фактическите, така и правните изводи относно вида и размера на данъчните задължения за ревизираните периоди. Прието е, че не са налице основания за промяна във фактическите установявания и предложенията за определяне на данъчните задължения за съответните периоди. С тези аргументи с Ревизионния акт са установени задължения за :

- годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за Едноличен търговец за 2018 г. и за 2019 г. с общ размер от 2 820,02 лева и лихви за забава с общ размер - 961,56 лева,
- данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г. с общ размер 13 316,02 лева и лихви за забава в размер на 5 268,41 лева,
- вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и за 2019 г. с общ размер 2 496,00 лева и лихви за забава в размер на 821,18 лева
- вноски за данък обществено осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и за 2019 г. с общ размер от 7 508,16 лева и лихви за забава в размер на 2 495,40 лева.

Ревизионният акт е обжалван пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. (жалба вх. № 94-Б-293 от 15.08.2022 г. - л. 83 –

л. 90). Представени са документи, които се сочат за удостоверяващи произхода на декларираните налични средства в началото на ревизираните периоди – 01.01.2017 г. - предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот, сключен на 12.01.2009 г. (л. 91 – л. 92), 2 бр. анекси към него (л. 93 и л. 94), както и разписка от 01.12.2016 г. за получена в брой сума от 85 000 лева – връщане на аванс (л. 95).

С Решението на „за директор на Дирекция „ОДОП“ № 1788 от 14.11.2022 г. (л. 16 – л. 25) Ревизионният акт е отменен в частта относно установените допълнително задължения по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г. ведно със съответните лихви и е потвърден в частта относно установените размери

- на годишния и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2018 г. и 2019 г. ведно със съответните лихви,

- на задължителните осигурителни вноски за фонд „Здравно осигуряване“ за самоосигуряващи се за 2018 г. и 2019 г. и съответните им лихви за забава

- и на задължителните осигурителни вноски за фонд „ДОО“ за самоосигуряващи се също за 2018 г. и 2018 г., както и начислените лихви за забава. Решението е връчено електронно на 23.11.2022 г. (л. 26).

В заключението на назначената по искане на процесуалния представител на жалбоподателя Съдебно счетоводна експертиза, неоспорено от страните по делото (л. 378 – л. 381), въз основа на приложените доказателства в административното производство, са описани в табличен вид извършените покупки и продажби на недвижими имоти през 2018 г. и 2019 г. от жалбоподателя Б. Б. (стр. 3 от ССЧЕ – л. 379 от делото), плащанията на договорените продажни цени, както и размера им (стр. 4 от ССЧЕ – л. 379-гръб), съпоставени са покупните и продажни цени на недвижимите имоти, предмет на сделките, по които страна е жалбоподателят (стр. 5 от ССЧЕ – л. 380). Установено е, че през 2018 г. е реализирана печалба в размер на 17 955,75 лева, а през 2019 г. печалбата е в размер на 2 000 лева. Съдът кредитира заключението на Съдебно счетоводната експертиза като обективно, обстойно и изготвено с необходимите професионални знания.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват на съда да направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК (Решението е връчено на 23.11.2022 г., като в Д „ОДОП“ са заведени 2 бр. жалби - вх. № 53-04-988 от 07.11.2022 г., преди постановяване на Решението и с вх. 53-04-988#5 от 06.12.2022 г. след постановяване на Решението – л. 347 – л. 353 и л. 354 – л. 361), от процесуално легитимирано лице – адресат на оспорения Ревизионен акт, с правен интерес от оспорването, при наличие на предвидената в чл. 156, ал. 2 от ДОПК абсолютна процесуална предпоставка за допустимост - приключило обжалване по административен ред.

Съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на Ревизионния акт е лимитиран в хипотезата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК и включва преценка относно компетентността на органа, спазване на изискванията за форма и съдържание, както и на процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Ревизията е възложена от компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК – началник на сектор в ТД на НАП – С. с делегирани правомощия от директора на ТД на НАП – С., извършена е от органи по приходите в съответствие с изискванията на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, в срока по чл. 109 от ДОПК. Оспореният РА е издаден от органа, възложил ревизията и от ръководителя на ревизиращия екип, съгласно чл. 7,

ал. 1 във вр. чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Всички издадени актове в ревизионното производство са създадени като електронни документи с положени квалифицирани електронни подписи (КЕП) на органите по приходите, които са ги създали. Електронният документ, съгласно чл. 3 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО е приравнен на създаден в писмена форма документ, ако съдържа електронно изявление. Авторството на електронното изявление, съгласно чл. 13 от ЗЕДЕУУ, се установява от електронния подпис, който представлява информация в електронна форма, добавена или логически свързана с изявлението. Електронният подпис и КЕП, по смисъла на чл. 16 от ЗЕДЕУУ, са приравнени по значение на саморъчен подпис върху документ, създаден в писмена форма.

В този смисъл, създадените като електронни документи ЗВР, ЗИЗВР, РД, РА с положени КЕП на органите по приходите, които са ги издали, отговарят на изискванията за форма по чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, съгласно фикцията по чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ. Изпратени са като електронни съобщения и са връчени, по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК, на посочен електронен адрес от ревизираното лице. В съответствие с приложимата, съгласно § 2 от ДР на ДОПК, разпоредба на чл. 184, ал. 1 от ГПК, електронните документи са възпроизведени като преписи на документ в писмена форма на хартиен носител, заверени са от служител на ТД на НАП – С. и са приложени към административната преписка, изпратена с жалбата. Валидността на квалифицираните електронни подписи на органите по приходите е удостоверена от представените към преписката удостоверения (л. 77 – л. 82).

Ревизионният акт отговаря и на изискванията на чл. 120, ал. 3 и ал. 1 от ДОПК. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да предпоставят отмяната му. Органите по приходите са изпълнили задълженията си по чл. 3 и чл. 5 от ДОПК за обективно и пълно изясняване на всички факти от значение за правилното прилагане на материалния закон.

Спорните въпроси в настоящия казус касаят приложението на материалния закон и фактическата обосновааност на изводите относно основанията за прилагане на разпоредбата на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ и задълженията за осигурителни вноски.

В проведеното ревизионно производство, по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК, на задълженото лице са връчени 4 искания за представяне на документи и писмени обяснения

№ Р-22221921006809-040-001 от 09.02.2022 г. (л. 284 – л. 285)

№ Р-22221921006809-040-002 от 09.02.2022 г. (л. 289 – л. 290)

№ Р-22221921006809-040-003 от 17.03.2022 г. (л. 305 – л. 306)

№ Р-22221921006809-040-004 от 18.03.2022 г. (л. 310 – л. 311)

Представените от жалбоподателя документи и декларации са заведени в данъчната администрация с

вх. № 59-00-256 от 17.03.2022 г. (л. 286 – л. 288)

вх. № 59-00-256#1 от 21.03.2022 г. (л. 291 – л. 304)

вх. № 59-00-256#2 от 22.03.2022 г. (л. 307 – л. 309)

вх. № 59-00-256#3 от 24.03.2022 г. (л. 312 – л. 313).

С Протокол Кд-73 № Р-22221921006809-П.-001 от 14.12.2021 г. (л. 125) са приобщени

доказателства от значение за ревизираните периоди, събрани в хода на производство с УИН № ПФ-22221920000386-073-001 (л. 127 – л. 283), подробно описани в т.1.3.1 до т.1.3.13, стр. 4 – стр. 5 от РД (л. 39-гръб – л. 40).

Въз основа на тези доказателства в Ревизионния доклад е прието :

- жалбоподателят Б. П. Б. е местно физическо лице, по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ, с постоянно местожителство в Република България, с постоянен и настоящ адрес в [населено място] и е данъчно задължен, на основание чл. 6, чл. 12 и чл. 14 от ЗДДФЛ, за доходите, получени от източници в страната и в чужбина

- свързани лица с ревизираното лице са съпругата и двете му деца (л. 38 – стр. 1 от РД), както и вписаните в Търговския регистър – Едноличен търговец с фирма „ПОЛПЕТ – Б. П.“ и „ЕРОС“ ООД,

- ЕТ „ПОЛПЕТ – БОЯН ПЕТРОВ“ е с неактивен статус от 01.01.2012 г., а „ЕРОС“ ООД, ЕИК[ЕИК] с прекратена дейност към 31.01.2017 г.

Органите по приходите са се позовали и на данни от Информационните масиви на НАП

- за ревизираните периоди не са установени регистрирани трудови правоотношения за ревизираното лице

- жалбоподателят Б. П. Б. е регистриран като самоосигуряващо се лице чрез „ЕРОС“ ООД, осъществявало дейност от 01.05.2001 г. до 31.01.2017 г.

- не са подавани декларации Образец 1 и Образец 6 за начисляване на задължителни осигурителни вноски за Б. Б. като самоосигуряващо се лице

- Б. П. Б. не е регистриран по ЗДДС и не са му извършвани предходни ревизии

- Б. Б. не е подавал декларации по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ)

- за финансовата 2017 г. Б. Б. не е подал Годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ,

- декларациите по чл. 50 от ЗДДФЛ на Б. Б. за 2018 г. и 2019 г. са заведени в един и същи ден – на 30.04.2020 г. с вх. № 2219И0127358 и вх. № 2219И0127363

- притежаваните от ревизираното лице МПС в периода 01.01.2017 г. – 31.12.2019 г. са отразени на стр. 3 в РД (л. 39, информация предоставена от КАТ),

- през ревизираните периоди Б. Б. е имал открити банкови сметки в ТБ „Уникредит Булбанк“ АД, ТБ „Райфайзен Банк“ АД, ТБ „Първа Инвестиционна Банка“ АД, ТБ „Банка ДСК“ АД, ТБ „Централна Кооперативна Банка“ АД.

На 09.02.2022 г., по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК, заедно с първите две Искания за представяне на документи и писмени обяснения (л. 284 – л. 285 и л. 289 – л. 290), на ревизираното лице са връчени и

Уведомление № Р-22221921006809-113-001 от 09.02.2022 г., на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК (л. 316 – л. 317)

Уведомление № Р-22221921006809-139-001 от 09.02.2022 г., на основание чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК (л. 314 – л. 315).

Въз основа на анализа на данните за движението по банковите сметки на ревизираното лице, вписванията и заличаванията в Имотния регистър при Службата по вписвания и представените други доказателства за стойността на притежаваното имущество, получените доходи и направените разходи през ревизираните периоди, органите по приходите са извършили съпоставка по години и са установили несъответствия между получените доходи и направените разходи за финансовите 2017 г. и 2018 г. Приели са :

I. По отношение на задълженията по чл. 17 от ЗДДФЛ

I.1. за данъчен период 01.01. – 31.12.2017 г.

получени **доходи** в размер на 22 300 лева, от които:

21 000 лева от продажбата на апартамент в [населено място],[жк], бл. 336

1 300 лева от продажба на МПС

Направени разходи в размер на 46 526,19 лева (л. 287 - декларирани в писмените му обяснения по Искане № P-22221921006809.040.001 от 09.02.2022 г. и л. 292 – л. 295 – Декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК), от които

за издръжка за живот – 6 000 лева

за придобиване на апартамент [населено място],[жк], бл. 336 – 11 000 евро, с левова равностойност 21 514,13 лева

за придобиване на превозни средства – покупки на МПС – 4 140 лева

паричен превод към сина му – 11 990 лева

за пътуване в чужбина – 400 лева – декларирани

за такси – 32,64 лева

за данък МПС – 120 лева

за застраховки Каско и Гражданска отговорност (информация от застрахователните дружества) – 2 329,42 лева.

При ревизията е установена наличност към 01.01.2017 г. единствено по банкова сметка в „ЦКБ“ АД – 8,00 лева (л. 42-гръб – таблица стр. 9 – стр. 10 от РД).

Констатирано е несъответствие между получените доходи и направените разходи в размер на 92 231,49 лева. При анализа органите по приходите са ползвали служебно определен размер на началното салдо на наличните средства в брой – 5 000 лева. Констатирани са, че установеното превишение на разходите не е декларирано като придобит доход за периода и за него не е плащан данък.

Не са установили разминавания с декларираната като налична в брой в края на периода 31.12.2017 г. - сума от 73 021 лева (л. 57 и л. 58 – таблица стр. 39 – стр. 40 от РД).

В Мотивите на Ревизионния доклад е посочено, че информацията, предоставена от ревизираното лице (л. 308 – декларация по чл. 4, ал. 7 и чл. 6, ал. 5, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари от 21.03.2022 г.) за произхода на паричните средства в началото на ревизирания период – 01.01.2017 г. е проверена посредством данните в Информационните масиви на НАП за доходите и разходите на жалбоподателя за значително по-дълъг период, предшестваш ревизираните, а именно от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. (л. 53 – стр. 31 от РД). Прието е, че за 10 годишния период от продажбата на недвижим имот през 2007 г. не са установени данни жалбоподателят да е получавал доходи от трудови и извън трудови правоотношения, както и от продажба на права или имущество.

Позовавайки се на липса на дадени обяснения и/или на представени доказателства относно начина, по който са били разходвани или съхранявани декларираните като начално салдо за периода средства в размер на 85 000 лева, а и на принципа на служебното начало, ревизиращият екип е определил за начално салдо като налична сума в брой към 01.01.2017 г. – сумата от 5 000 лева.

Възражението на жалбоподателя за необосновано и незаконосъобразно селектиране от ревизиращия екип на предоставената в хода на ревизионното производство информация е прието за неоснователно в мотивите на Ревизионния акт с лаконична

констатация за недостоверност (л. 71 - стр. 3 от РА).

Позовавайки се на данните, че за 2017 г. жалбоподателят Боан П. не е подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ и установеното превишение на разходите спрямо размера на доходите, което ревизиращият екип е приел за недеклариран доход, данъчната основа за облагане по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. е определена, на основание чл. 122 от ДОПК, като е прието наличие на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 и т. 2 от ДОПК.

Дължимият данък за периода - 9 223,15 лева е изчислен върху данъчна основа в размер на превишението на разходите – 92 231,49 лева, като е определен и съответният размер на лихвите за забава – 3 786,92 лева (л. 58-гръб – стр. 42 от РД).

I.2. за данъчен период 01.01. – 31.12.2018 г.

Ревизиращият екип е приел, че жалбоподателят Б. Б.

е получил доходи в размер на 128 414,57 лева, които включват:

85 630,73 лева от продажбата на апартаменти в [населено място] -[жк] – частично плащане и в[жк]бл. 913 и бл. 912

доходи от дивидент и ликвидационни дялове по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ от „Златен Л. Холдинг“ – 1,80 лева

доходи от стопанска дейност като ЕТ – 42 000 лева

преведена сума от застрахователно събитие от ЗАД „Армеец“ – 581,43 лева

платена лихва – 0,61 лева

възстановена сума Ц. – 200 лева

направи е разходи в размер на 166 584,59 лева (л. 287-гръб - декларирани в писмени обяснения по Искане № Р-22221921006809.040.001 от 09.02.2022 г. и л. 296 – л. 299 – Декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК), от които :

за издръжка за живот – 6 000 лева

за придобиване на НИ в [населено място],[жк], [жилищен адрес][жк], [жилищен адрес] бл. 912 и бл. 913 – 157 674,90 лева

за такси – 142,01 лева

за данък МПС – 622 лева

за застраховки Каско и Гражданска отговорност (по информация от застрахователните дружества) – 1 876,88 лева

за платени здравни осигуровки – 268,80 лева

При условията на чл. 122 от ДОПК е определена и данъчната основа за облагане с данък по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период 01.01. – 31.12.2018 г., поради наличие на обстоятелствата по т. 2 – данни за недекларирани (укрити) приходи и т. 7 – декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице, не съответстват на имущественото и финансовото му състояние (л. 58- гръб – л. 60-гръб – стр. 42 – стр. 46 от РД).

Установеното несъответствие – превишението на разходите над получените доходи в размер на 41 149,46 лева е обложено като недеклариран доход и е определен допълнителен размер на задълженията по чл. 17 от ЗДДФЛ – 4 114,95 лева, както и съответните им лихви – 1 272,31 лева.

I.3. за данъчен период 01.01. – 31.12.2019 г.

Ревизиращият екип е приел, че през 2019 г. жалбоподателят Б. Б.

е получил **доходи** в размер на 155 392,11 лева, които включват:
149 337,45 лева от продажбата на апартаменти в [населено място] – доплащане на апартамент в[жк], [жилищен адрес] в[жк]бл. 912 и [жилищен адрес] както и в[жк], бл. 103

продажба на МПС – 6 000 лева

доходи от стопанска дейност като ЕТ – 42 000 лева

получен превод от ГД ЧСИ – 54,28 лева

платена лихва – 0,38 лева

направи е разходи в размер на 77 315,02 лева (л. 287-гръб – л. 289, декларирани в писмени обяснения по Искане № Р-22221921006809.040.001 от 09.02.2022 г. и л. 300 – л. 304 – Декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК) от които :

за издръжка за живот – 6 000 лева

за придобиване на НИ в [населено място],[жк], [жилищен адрес][жк], бл. 105 – 54 024,34 лева

за разходи за придобиване на МПС – 9 900 лева

за извършен превод към ГД ЧСИ – 3975,66 лева

за разходи за такси – 169,22 лева

за данък МПС – 706 лева

за застраховки Каско и Гражданска отговорност – 2 540 лева

за платени здравни осигуровки – 268,80 лева

Не е установено несъответствие между получените доходи и направените разходи от жалбоподателя.

II. По отношение на задълженията по чл. 48 от ЗДДФЛ за ЕТ

Като основание за облагане с данък като едноличен търговец, ревизиращият екип е анализирал данните за сключените сделки с недвижимо имущество в периода 01.01.2018 г. – 31.12.2019 г. (л. 53- гръб – л. 54 – стр. 32 – стр. 33 от РД). Прието е, че същите са извършени по занятие като търговски сделки и подлежат на облагане по реда на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ. Посочено е, че доходът от продажба на движимо и недвижимо имущество, независимо от начина на продажба подлежи на облагане при условие, че дейността се извършва системно, с цел реализиране на печалба, сделките имат траен характер и се извършват през продължителни периоди от време, както и когато се извършват от регистрирано като търговец за целите на търговската му дейност.

Като доход от дейност като едноличен търговец са възприети и декларираните в подадената за 2018 г. ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ доходи от извън трудови правоотношения за извършени строителни услуги в размер на 42 000 лева.

За данъчен период 01.01. – 31.12.2017 год.

Ревизиращият екип е установил:

покупка на апартамент в бл. 336[жк], [населено място] (нот. акт 18.07.2017 г. – 11 000 евро, с ледова равностойност 21 514,13 лева, платени на същата дата чрез сметка в Ц.)

продажба на същия имот на 08.08.2017 г. (нот. акт 08.08.2017 г. – 21 000 лева, платени на същата дата по сметка в Ц.).

Не е реализиран доход от продажбата – имотът е продаден на загуба (няма

положителна разлика между покупната и продажната цена).

За данъчен период 01.01. – 31.12.2018 год.

Ревизиращият екип е анализирал:

1. декларирани данни в подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ – вх. № 2219И0127358 от 30.04.2020 г. в част III:

1.1. Приложение № 3 – доходи от друга стопанска дейност

42 000 лева – сума на доходи, подлежащи на облагане по реда на чл. 29 от ЗДДФЛ

10 500 лева (25%) – разходи за дейността

31 500 лева – общ размер на облагаемия доход

268,80 лева – задължителни осигурителни вноски по реда на КСО и ЗЗО, удържани или внесени авансово през годината

31 231,20 лева – годишна данъчна основа за доходите от друга стопанска дейност

1.2. Приложение № 5, таблица 1 – доходи от прехвърляне на права или имущество -

16 160,25 лева - общ размер на облагаемия доход

2. данни за реализирани сделки с недвижими имоти

2.1.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 31.07.2018 г. – 30 000 евро, платени на същата дата чрез сметка в У. Б.)

2.1.2 продажба на същия имот на 20.09.2018 г. (нот. акт 20.09.2018 г. – 31 000 евро, платени по сметка в ДСК на 23.08.2018 г. – 13 527,45 лева и на 20.09.2018 г. – 47 103,28 лева)

2.2.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 09.10.2018 г. – 34 000 лева, платени на същата дата чрез сметка в ДСК по 17 000 лева на двамата продавачи)

2.2.2 продажба на същия имот на 27.12.2018 г. (нот. акт 27.12.2018 г. – 50 000 лева, платени по сметка в ДСК на 04.12.2018 г. – 14 000 лева и на 18.01.2019 г. – 36 000 лева)

2.3.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 17.12.2018 г. – 35 000 лева, платени на същата дата чрез сметка в ДСК)

2.3.2 продажба на същия имот на 21.01.2019 г. (нот. акт 21.01.2019 г. – 36 000 лева, платени по сметка в П. на 23.12.2018 г. – 11 000 лева и на 21.01.2019 г. – 25 000 лева)

2.4.1 покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 23.10.2018 г. – 30 000 лева, платени на същата дата чрез сметка в ДСК)

2.4.2 продажба на същия имот на 08.03.2019 г. (нот. акт 08.03.2019 г. – 15 000 евро, платени по сметка в Р. на името на Д. А. на 08.03.2019 г.).

3. данни, предоставени от ревизираното лице в писмен отговор от 22.03.2022 г. (л. 313) по Искане за предоставяне на документи и обяснения № Р-22221821006809-040-004 от 18.03.2022 г. - декларирани в Приложение № 3 на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ – 42 000 лева са от извършени услуги в сферата на строителството към физически лица, без да са оформяни документи.

Въз основа на тази информация, органите по приходите не са признали декларирани в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ разходи за дейността в размер на 25% от подлежащите на облагане по чл. 29 от ЗДДФЛ, поради липса на представени разходи - оправдателни документи, отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството.

Декларирани доходи от строителни услуги в размер на 42 000 лева, както и

доходите от продажбата на недвижими имоти в размер на 17 956 лева за 2018 г. са приети като доходи от търговска дейност като едноличен търговец и са обложени, съгласно чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ.

Установен е размер на задължението за данък върху годишната данъчна основа - 7 692,36 лева, от което е приспаднал декларираният и внесен данък в размер на 4 739,00 лева. Определен е дължимият остатък – 2 953,36 лева и начислените, на основание чл. 175 от ДОПК лихви, в размер на 913,15 лева.

За данъчен период 01.01. – 31.12.2019 год.

Ревизиращият екип е анализирал:

1. декларирани данни в подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ – вх. № 2219И0127363 от 30.04.2020 г. в част III:

1.1. Приложение № 5, таблица 1 – доходи от прехвърляне на права или имущество - 1 800 лева - общ размер на облагаемия доход

2. реализирани сделки с недвижими имоти

2.1.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 17.12.2018 г. – 35 000 лева, платени на същата дата чрез сметка в ДСК)

2.1.2 продажба на същия имот на 21.01.2019 г. (нот. акт 21.01.2019 г. – 36 000 лева, платени по сметка в П. на 23.12.2018 г. – 11 000 лева и на 21.01.2019 г. – 25 000 лева)

2.2.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 23.10.2018 г. – 30 000 лева, платени на същата дата чрез сметка в ДСК)

2.2.2. продажба на същия имот на 08.03.2019 г. (нот. акт 08.03.2019 г. – 15 000 евро, платени по сметка в Р. на името на Д. А. на 08.03.2019 г.).

2.3.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 21.08.2019 г. – 34 000 лева, платени на 13.08.2019 г. – 10 000 лева чрез сметка в ДСК и на 21.08.2019 г. - 24 000 лева)

2.3.2. продажба на същия имот на 11.10.2019 г. (нот. акт 11.10.2019 г. – 35 000 лева, платени на 11.10.2019 г. – 14 000 лева и на 30.10.2019 г. – 21 000 лева).

2.4.1. покупка на апартамент в [жилищен адрес][жк], [населено място] (нот. акт 19.04.2019 г. – 24 000 лева, платени на същата дата с две плащания в размер от 20 024,34 лева и в размер на 3 975,66 лева)

2.4.2 продажба на същия имот на 14.08.2019 г. (нот. акт 14.08.2019 г. – 24 000 лева, платени изцяло на 14.08.2019 г.)

Въз основа на тази информация, органите по приходите са установили, че за данъчен период 2019 г. жалбоподателят е реализирал годишен доход от 2 000 лева от извършените сделки с недвижими имоти, като на основание чл. 28 от ЗДДФЛ, годишната данъчна основа е намалена с размера на задължителните вноски, които самоосигуряващото лице е следвало да направи – 131,84 лева.

Като резултат за периода е установен надвнесен данък в размер на 133,34 лева, след като върху определената печалба от 2 000 лева, при съобразяване на изискванията на чл. 28 вр. чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ е определен размер на данъчното задължение – 19,78 лева, при внесен данък – 153,12 лева.

III. Задължения по Кодекса за социално осигуряване

III.1. Вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО)

За периода 2017 г. е прието, че жалбоподателят не дължи осигурителни вноски за

ДОО доколкото не е установено да е реализирал доходи от търговска дейност.

За данъчен период 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г.

Органите по приходите са приели, че жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, поради което получените от него доходи от стопанска дейност подлежат на облагане със задължителни месечни авансови осигурителни вноски за ДОО и за здравно осигуряване по ЗЗО на самоосигуряващо се лице, както и на допълнително осигуряване до максималния размер на дохода по години.

Позовавайки се на данни от Търговския регистър, че Б. Б. не е регистриран като лице, упражняващо свободна професия или занаятчийска дейност, при доказано осъществяване на покупко - продажби на недвижимо имущество, за което е получавал парични средства в периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., органите по приходите са направили извод, че същият е осъществявал търговска стопанска дейност като едноличен търговец, въпреки че не е регистриран като такъв. В констативната част на РД, към която препращат мотивите на РА, е посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 10 от Кодекса за социално осигуряване, задължението за осигуряване възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ.

Позовавайки се и нормата на чл. 1, ал. 2 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващи се лица и българските граждани на работа в чужбина, е прието, че за жалбоподателя е възникнало задължение да подава декларация образец № ОКД - 5 „Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице“, считано от 01.01.2018 г. Такава декларация не е подадена през финансовата година като не са подавани и декларации обр. 1 по месечно, както и годишна декларация обр. б.

Размерът на дължимите задължения за задължителни осигурителни вноски е определен въз основа на установения годишен осигурителен доход – 6 120,00 лева – сбора от минималния месечен осигурителен доход, определен в Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, който за 2018 г. е 510,00 лева, а съобразно него е определен и размерът на месечната осигурителна вноска – 100,98 лева (510 x 19,8%). Начислени са лихви, на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК, в размер на 463,24 лева.

Годишният осигурителен доход, върху който се дължи окончателната осигурителна вноска е определен като разлика между сбора от средномесечния установен в настоящото производство от органите по приходите, облагаем доход от упражняване на дейност като ЕТ и сбора от доходите, върху които помесечно са внасяни авансово осигурителни вноски.

При реализиран доход от търговска дейност като ЕТ в размер на 59 956 лева, който е разпределен по равно през годината, органите по приходите са установили, че месечният осигурителен доход на ревизираното лице е 4 996,33 лева и надхвърля максималния месечен осигурителен доход за 2018 г. (2 600 лева). Затова са определени месечни авансови вноски в максималния размер от 510 лева и са приели, че следва да бъдат доначислени осигурителни вноски върху месечен осигурителен доход в размер на 2 090 лева до достигане на максималния размер.

Установеният общ размер на невнесените авансови вноски е 4 965,84 лева, а за невнесените в срок изравнителни осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ за ревизирания период са начислени лихви в размер на 1 535,40 лева.

За данъчен период 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

Размерът на дължимите задължения за задължителни осигурителни вноски е

определен въз основа на установения годишен осигурителен доход върху който се дължат авансово осигурителни вноски от самоосигуряващо се лице – 6 720,00 лева – сбора от минималния месечен осигурителен доход, определен в Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, който за 2019 г. е 560,00 лева, а съобразно него е определен и размерът на месечната осигурителна вноска – 110,88 лева (560 x 19,8%). При реализиран доход от търговска дейност като ЕТ в размер на 2 000 лева, разпределен по равно през годината, органите по приходите са установили, че месечният осигурителен доход на ревизираното лице е 166,67 лева и е под минималния месечен размер осигурителния доход за 2019 г. (560 лева). Прието е, че като самоосигуряващо се лице Б. Б. е следвало да се осигурява поместечно върху сума в размер на 560 лева.

Не са установени вноски за довносяне, а само дължими авансови вноски с общ размер от 1 330,56 лева. Начислени са лихви за невнасянето им в срок, на основание чл. 175, ал. 1 от Д. в размер на 373,72 лева.

III.2. Вноски за задължително здравно осигуряване (ЗЗО)

За периода 2017 г. е прието, че жалбоподателят не е реализирал доходи от търговска дейност като ЕТ, поради което и не дължи осигурителни вноски. Посочено е, че се е осигурявал като безработен, по реда на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО, съгласно който е следвало да внася осигурителни вноски върху осигурителен доход не по-малък от половината от минималния размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване – до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят, а изравняването на осигурителния доход е следвало да се извърши в съответствие с данните в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Окончателния размер е следвало да бъде внесен в срока за подаване на декларацията.

За този период е установено, че жалбоподателят е внесъл дължимите осигурителни вноски в размер на 220,80 лева.

За данъчен период 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г.

Органите по приходите са приели, че жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО и дължи вноски за здравно осигуряване. Установено е, че не е изпълнявал задължението за ежемесечно внасяне на дължимите ЗО, а размерът на авансово дължимите за фонд „ЗО“ за 2018 г. е 489,60 лева.

Констатирано е, че в подадената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ е деклариран размер на ЗО – 268,80 лева, които са внесени. За разликата за довносяне от 220,80 лева е начислена лихва в размер на 84,42 лева.

Съобразно приетият размер на реализирания доход от търговска дейност като ЕТ за 2018 г. – 59 956 лева и установения осигурителен доход, който за 2018 г. надхвърля максималния месечен осигурителен доход, е прието, че дължимите авансови вноски по фонд „ЗО“, които са в размер на 8 % от осигурителния доход са с общ размер от 2 006,40 лева. Определен е и размера на лихвите, съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК – 620,00 лева.

За данъчен период 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

Органите по приходите са приели, че жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО и дължи вноски за здравно осигуряване. Установено е, че не е

изпълнявал задължението за ежемесечно внасяне на дължимите ЗО, а размерът на авансово дължимите за фонд „ЗО“ за 2019 г. е 537,60 лева.

Констатирано е, че в подадената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ е деклариран размер на ЗО – 268,80 лева, които са внесени. За разликата за довносяне от 268,80 лева е начислена лихва в размер на 75,51 лева.

В Решението на „за директор на ОДОП“ е прието, че от проведените процесуални действия в хода на ревизионното производство по безспорен начин е доказано, че извършените сделки с недвижими имоти в периода 2018 г. – 2019 г. – 7 на брой отговарят на критериите независима икономическа дейност, осъществявана от търговец. Прието, че се касае за извършвана системно дейност по продажба и покупка на имоти с цел реализиране на приходи, поради което законосъобразно са обложени по реда на чл. 26, ал. 7 вр. чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ.

По отношение на прилагането на осигурителното законодателство е прието, че като лице, осъществяващо дейност като едноличен търговец, въпреки че не е бил регистриран като такъв през ревизираните периоди, жалбоподателят е имал задължение да се осигурява като самоосигуряващо се лице. Позовавайки се на разпоредбите на чл. 4, ал. 3, т. 2, чл. 6, ал. 9, чл. 157 и чл. 158 от КСО, както и на чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО, е направен извод, че като лице, подлежащо на облагане като търговец, независимо, че не е бил регистриран като такъв по Търговския закон, жалбоподателят е имал качество на самоосигуряващо се лице и е подлежал на задължително осигуряване. Не са установени основания за корекция на фактическите установявания и правните изводи на органите по приходите при определяне на задълженията по реда на КСО и ЗЗО.

Основният спорен въпрос в настоящия казус е достатъчна ли е информацията от събраните в ревизионното производство доказателства, за да се приеме, че жалбоподателят е осъществявал търговска дейност, по смисъла на чл. 1 от Търговския закон, подлежаща на облагане по реда на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ.

Настоящият съдебен състав е на становище, че осъществените от Б. П. Б. през 2017 г., 2018 г. и 2019 г. сделки с недвижими имоти – закупуване на 7 апартамента в различни райони на [населено място], 5 от които през 2018 г. и по 1 през 2017 г. и 2019 г., с които се е разпоредил през същите периоди – 4 от закупените през 2018 г., както и придобитите през 2017 г. и 2019 г. са продадени в същата година, а 1 от закупените през 2018 г. е продаден през 2019 г., не са достатъчни, за да отговорят на критериите за осъществявана стопанска дейност.

Съгласно разпоредбата на чл. 33 от ЗДДФЛ, облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя, като положителна разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото, която се намалява с 10% разходи. Облагаемият доход от възмездни разпоредителни сделки с недвижимо имущество се определя при условията на чл. 33 от ЗДДФЛ когато се касае за инцидентни продажби и покупки, които не дават основание за извод, че се касае до търговска дейност със системен характер, насочена към реализиране на печалби.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, органите по приходите могат да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях, по реда на ал. 2 основа, когато са налице данни за укрити приходи или доходи. За установяване на обстоятелството по т. 2, на ал. 1 на чл. 122 от ДОПК от значение е дали извършените от жалбоподателя Б. Б. сделки е довело до реализиране на

облагаеми доходи, които са били укрити от фиска, независимо дали това са гражданско правни или търговски сделки. Видът на сделките е относим към реда за определяне на данъчната основа и размера на приложимата данъчна ставка. Облагането на доходите е свързано и със задължението за деклариране, предвидено в чл. 50 от ЗДДФЛ.

Съгласно разпоредбата на чл. 1 от ТЗ „търговец“ е всяко физическо или юридическо лице, което по занятие извършва някоя от сделките по чл. 1, ал. 1 от закона – в конкретния казус по т. 1 – „покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид“ и т. 14 – „покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба“. Последното не може да бъде свързано с факта, че Б. Б. е бил съдружник в търговско дружество, доколкото за процесните периоди е прието и от органите по приходите, че то не е осъществявало търговска дейност. По отношение на икономическата облага следва да се има предвид, че тя е съществена характеристика на всяка гражданско правна сделка, поради което не може да се ползва като приоритетен критерий обуславящ характера на сделката като търговска. От друга страна, понятието „търговец“ не изисква конкретна продължителност на извършваната дейност, но съществена характеристика на дейността е нейната системност и то за определен период от време. В т. 36 и т. 27 на Решение по съединени дела С-180/10 и С-181/10 на СЕС е прието, че обикновеното упражняване на правото на собственост от титуляра, което включва и правото на разпореждане с вещта, само по себе си не може да се разглежда като икономическа дейност, а броят и мащабите на осъществените продажби също не е определящ освен ако не са предприети активни дейности във връзка с продажбите – благоустройство на имота, използване на изпитани средства за предлагане на пазара. В същия смисъл е и приетото в т. 20 – т. 22 на Решение по дело С – 32/03, според което икономическата дейност по смисъла на Шестата директива не следва да се състои от единичен акт, а от серия поредни и последователни такива.

Въпреки, че броят на сделките е обективен критерий за характера на осъществяваната дейност, същият следва да се преценява и с останалите относими критерии като осъществявани от задълженото лице дейности за привеждане на имотите в добър търговски вид – допълнително благоустройство, предлагане с прилагане на специфични способности характерни за пазара, при наличие на установена цел – получаване на печалба и извличане на облага или казано по друг начин съществена разлика между покупната и продажната цена за кратък период от време, при данни за редовни приходи с постоянен характер, какъвто критерий е използван в т. 43 и т. 44 на цитираното Решение на СЕС по съединени дела С – 180/10 и С – 181/10.

По делото не е установено в какъв вид са били имотите към момента на придобиването им от жалбоподателя и при последващата им продажба. Липсват данни и извършвани ли са подобрения в имотите и по какъв начин са предлагани на пазара. Незначителните разлики между придобивните и продажните цени, както и осъществяването на сделките в рамките почти само на едно тримесечие от съответната година, не дават основание за извод, че осъществяването им е било единствено с търговска цел – реализиране на печалби с траен характер в условията на системност. В този смисъл, според настоящия съдебен състав броят на разпоредителните сделки не е достатъчен, за да бъде определена извършената от ревизираното лице дейност като търговска.

Декларираните през 2018 г. от жалбоподателя в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ доходи от

извън трудово правоотношение, за които е посочил, че са резултат на извършени строителни услуги с личен труд също не е установено от събраните в ревизионното производство доказателства да отговарят на критериите за търговска или стопанска дейност. По отношение на вида да доходите, които са декларирани своевременно като извън трудови и за тях също е внесен дължимия данък, съгласно чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, органите по приходите не са установили каквито и да било други данни, които могат да дадат основание да се приложат посочените критерии, характерни за търговската дейност, поради което незаконосъобразно по реда на чл. 122 от ДОПК е определена годишна данъчна основа за 2018 г. и 2019 г. за доходи от стопанска дейност по ЗДДФЛ на ЕТ.

За ревизираните периоди 2018 г. и 2019 г. жалбоподателят е подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в които е декларирал придобитите доходи от продажба на недвижимите имоти и извън трудови правоотношения, и е внесъл дължимият данък, съгласно чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, след приспадане на нормативно признатите разходи. В този смисъл, не са налице основания за определяне на допълнителни задължения за осигурителни вноски на самоосигуряващо се лице за ДОО и за ЗЗО. Изложеното дава основание на съда да приеме, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена, а обжалваната част на РА като незаконосъобразна - отменена.

При този изход на спора и своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя в тежест на ответната страна следва да бъде възложено, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, заплащането на направените по делото разходи, за които е представен списък, съгласно чл. 80 от ГПК (л. 385) и са приложени доказателства за извършването им – държавна такса в размер на 50 лева (л. 3 и л. 327) и депозит за изготвяне на Съдебно счетоводна експертиза – 400 лева (л. 369). В представения списък не е посочено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, не са представени и доказателства за направени разходи от такъв характер. Не е заявена и претенция в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. П. Б., ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк][жилищен адрес] Ревизионен акт № Р-22221921006809-091-001 от 15.07.2022 г. издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и З. Т. Н. – ръководител на ревизията - органи по приходите при ТД на НАП – С., **в частта, с която е потвърден с Решение № 1788** от 14.11.2022 г. на заместник директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-1891 от 21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са установени допълнително задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за данъчни периоди 2018 г. и 2019 г. с общ размер на 2 820,02 лева и лихви за забава в размер на 961,56 лева, вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и 2019 г. с общ размер 2 496,00 лева и лихви за забава с общ размер - 821,18 лева и вноски за държавно обществено осигуряване за самоосигуряващи се за 2018 г. и 2019 г. с общ размер на 7 508,16 лева и лихви за забава в размер на 2 495,40 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, на основание чл. 161, ал. 1, от ДОПК, да **заплати** на Б. П. Б., ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от 450

(четиристотин и петдесет) лева – направени по делото разноски за държавна такса и експертно заключение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: